

stand dan de van Rupelmondes, was bezig voorzichtig zich in te trouwen, — hij had den secretaris zijn chef en zijn mentor te ontzien, en hij werd door de grillen van Clara voldoende geoefend in de kennis van haars vaders karakter. Zoo was hij even behoedzaam op de tapijten in het huis aan de Oude Haven, als in de archieven op het gemeentehuis, hij wachtte af, hij versprak zich niet, hij bleef onverwrikbaar zakelijk.

Ook Clara spreekt weinig. — Zij eet haastig en schielijk en robbedoezig en denkt onderwijl aan haar eigen verzamelingen van oude borduursels, van kleederdrachten van bloemen, wilder en minder doelbewust-opgezet, dan die van haar vader, maar even hartstochtelijk ondernomen.

En zoo is het dan dat alleen de baronesse spreekt. Want van Rupelmonde doet niet veel anders, na de eerste vluchtige begroeting, dan den knecht wenken, die zich steeds in afwachting bevindt, achter in de kamer bij de zware buffetten, om hem telkens nieuwe wijnsoorten te laten aandragen, zoodat fijsappige vochten van velerlei kleuren gaan glijden door zijn genietende keel.

De baronesse spreekt alleen. Haar woorden binnensmonds gepreveld, zijn over-beschaafd en kleurloos en duf. Zij spreekt hier thuis net zooals wanneer zij de vergaderingen praesideert over liefdadige doeleinden, waarmee de vrouwen der Loftingsche notabelen den tijd verdrijven. Ook nu spreekt zij weer over een bazaar, die haar in den namiddag zal opeischen voor een voorbereidende vergadering. Totdat eensklaps haar echtgenoot haar onderbreekt: „Dat treft, ik breng je met den wagen, wij rijden samen, ik moet vanmiddag voor zaken naar Schelingshaven.”

Tervooren's aandacht wordt gespitst. Hij plant zich recht op in zijn zetel en zijn gebilde hoofd beweegt zich met kleine schokjes heen en weer als het hoofd van een vogel met een langen snavel, die zijn prooi zoekt.

— „Papa weet toch, dat het morgen Raad is, en dat vanmiddag de stukken moeten worden verzameld?” vraagt hij verwonderd. Even geniet hij van zijn superioriteit. Een zoete wraak over de vele malen, dat zijn schoonvader hem heeft gevangen. Maar Clara schrikt uit haar dommel op „Vader weet heusch wel wat hij doet. En die ééne keer ben jij toch wel in staat dat op te knappen.” — Tervooren voelt, dat hij te ver ging. Hij schrikt van den haat, die opeens uit Clara's oogen priemt. — Maar van Rupelmonde is in een onverstoorbaar-goede bui. „Ja ik moet noodzakelijk naar Schelingshaven,” dan met een heimelijke vreugde, binnensmonds „een kleine acquisitie.” — Clara heeft al haar hand op zijn arm gelegd. Ze ziet hem lachend in de oogen, alsof niet Tervooren maar haar eigen vader haar verloofde was. „Is het een mooie vondst vadertje? ik mag het toch weten. Het is toch niet de....” van Rupelmonde legt zijn vinger op haar mond. „Even wachten. Kom straks maar hiernaast.” —